

Kronika

Förintelsen känner vi till. Men förhistorien är än viktigare, menar Knut Carlqvist. Det gick inte till så som vi tror.

Igenslagna dörrar

I förra veckan mördades Björn Söderberg, en aktiv syndikalist. Inte osannolikt var förövarna vad massmedia kallar nazister, det vill säga trotsiga yngre män utan framtid. Det förvånade mig inte. Inte heller att människor gick ut på gatorna och demonstrerade mot nazism och främlingsfientlighet. Söderberg, de unga mördarna och demonstranterna ville alla först och främst höra till, ingå i en gemenskap.

Söderberg hade fått veta att en ledamot i en fackklubbsstyrelse var nazist. Killen i fråga hade jobbat på företaget några år och hans åsikter var kända. Men han höll dem för sig själv och sa han något korkat blev han avsnöpad. Ingen delade dem. Han valdes för att han var duktig på fackliga frågor och förr eller senare skulle väl ränderna gå ur honom. Söderberg var provanställd och drog aldrig riktigt jämnt med arbetskamraterna. Kanske för att han var SAC:are. Sedan gick han till pressen och resultatet blev att Handels centralt gav sig på fackklubben. Nazisten skulle fokas ur styrelsen och sedan ur facket.

Efter några duster vek sig fackklubben och Handels pustade ut och förklarade sig ha haft ett gott samarbete med Säpo. Vid det laget hade Söderberg slutat. På grund av bråket tvingades också nazisten sluta, mot avgångsvederlag. Han hade annars skött sitt jobb bra.

V arför Söderberg agerade angivare är mig obekant. Men budskapet är att den som inte har rätt åsikter, han har heller inte rätt att arbeta fackligt eller ens ha ett jobb. Dörren slog igen. Och när trotsiga yngre män fått tillräckligt många dörrar i ansiktet hämmas de. Dock fanns inte den sparkade bland förövarna.

Syndikalisterna har problem med sin identitet. De räknar sina anor till Bakunin och anarkismen. Staten är fienden och vad som ska tråda i stället är människornas fria organisering.

Därför har de dragit till sig fritänkare av alla slag. I tidningen *Arbetaren* skrev sådana som Wilhelm Moberg och Stig Dagerman. Yttrandefriheten och organisationsfriheten har varit själva grunden för syndikalismen, inte minst som SAC har fört en ojämn kamp mot LO:s centralism.

Men numera svajar de betänkligt och denne Söderberg samarbetade med Handels och direkt eller indirekt med Säpo.

Om man tänker efter, så spelar de nazistiska grupperna en samhällsnyttig roll. Yttre fiender genererar inre sammanhållning – det gäller för nazister lika väl som för syndikalister. En lämplig mängd nazister får staten att se ut som en omtänksm storparap. En lämplig mängd utflippade antifascister därtill och staten får fria händer att garantera lag och ordning.

S å länge det finns trotsiga yngre män finns det grogrund för extremism. De känner sig illa behandlade och när en kompis sparkas för sina åsikter får de det bekräftat. Sedan massarbetslösheten 1991 har en del av dem tagit sin examen inom kriminalvården. De är inte värda skit och griper efter varje ideologi som ger deras liv en mening. Och lika vilna AFA-aktivister och invandring får äntligen en fiende som inte klappar dem på huvudet (utom med järnrör, förstås). Men de är bara bönder i det stora spelet.

Det finns något som heter "spänningens strategi". Den praktiserades i Italien där kretsar i staten backade upp Röda Brigaderna och i Tyskland när vänstervågen med frontfigurer som Rudi Dutschke ersattes med Baader-Meinhof. Herbert Tingsten berättar om vad som hände på 1930-talet i *Nazismens och fascismens idéer* (Rättis, 1992). Saker och ting är inte alltid vad de ser ut att vara.

28 oktober 1999
KNUT CARLQVIST

Digger inte Darwin

Aftonbladet sågade Samtidsmagasinet Salt vid fotknölnarna. Svante Folin förhåller sig mer nyanserad.

F lorän av dödsföraktande tidsskrifter som försomar hudnära flickfärg växer. Mats Johansson har utsatt änkenaden Svensk Tidskrift för radikal plastikkirurgi, Smedjan för något slags spektral tillvaro på nätet och Finans-tidningen har nyligen ynglat av sig Kapital och Dolly rediviva, som numera också säger mu, nöff och gnägg. I samtliga dessa tillbedes Den Osynliga Handen med samma trovissitet som fordom den antiliberale men lika osynlige, allsmäktige Guden. Minnet av synliga socialiststassar är alltså färskt. Men nykomlingen Samtidsmagasinet Salt faller inte in i hal-lelujakören, utan är något så exotiskt som en kulturkonservativ, för att inte säga radikalkonservativ, tidsskrift. Sockerpappa är den dräplige och excentriske skalbolagskungen Bertel Nathorst, vars rigorösa, lutheranska samvete förbjuder honom att erlagga skatt till en alltigenom förkastlig regim.

Tidskrifter

Saltredaktionen består av Per-Olof Bolander, välförtjänt välkänd av denna sidas läsare, och Jonas de Geer. Det ultramontanistiska, påvevänliga, anslaget markeras redan i prenumerationsadressen: Vendée AB. För de historielösa: Vendée-upproret 1793-96 var en adelsanför, klerikal, rojalistisk kontrarevolution som ville omintetgöra 1789 års virulenta idéer. Riktigt lugn i departementet Vendée blev det inte förrän Napoleon och påven hade ingått sitt oheliga konkordat anno 1800. I likhet med lady Bracknell anser jag att den franska revolutionen var en beklaglig incident, men som Tocqueville påpekar återstår *ex post facto* inte annat än att bita i applet och efter förmåga släpva de värsta egalitära excesserna.

Modig försvarare

Salt är mindre harhjärdad och försvarar framtida Gud, familj och fosterland, med andra ord tronen, altaret och svärdet. Den slår ett slag för ansvarstagande och – håll i er – självpuffning! Förmödligen är det bara krigsmaktens utdragna karaktär som tillfälligt utmönstrat *dulce et decorum est pro patria mori*. Den ondgör sig över idiomfeminism och gay-fjåsk. Den påstår med glidande att pornografi i alla civiliserade samhällen har varit skambelagd och marginaliserad. Hellas? Rom? Indien? Kina? Japan? Inka? Mig förefaller det kristna västerlandet unika i sin hysteriska siphpet.

Under rubriken "apkonster" försvaras Kansas skolstyrelse, som vill ha bort evolutionsteorin från 2000-talets biologiundervisning. Detta utbrott av talibansk obskurantism försvaras med att det bara rör sig om en "obevidad och problematisk teori ... en trosärla bland alla andra ... som dessutom hotar den kristna världsförklaringen". Man anar påvlig bokfot. Fakta i

Accepterad erotik. Konservativa Salt hävdar att pornografi har varit skambelagd i alla civiliserade samhällen. Japanska träsnitt från 1700-talet, så kallade shunga eller värbilder, talar för motsatsen.

målet är att evolutionsteorin är lika massivt konfirmerad som tyngdlagen, att biologin den förutan skulle reduceras till ett kaos och att den antagligen är den bästa teori som hitintills uttänkts. Genesis skapelseberättelse skiljer sig inte från andra kosmologiska ansagor, till exempel den västafrikanska variant som benhårt hävdar att världens är skapad av termitkit. Redaktionen påstår att "moderna och postmoderna irrläror omfattas av de Darwin-dyrkande eliterna" antyder klinisk ignorans.

I Lenins fotspår

Bortser man från ouvertyren innehåller numret flera utmärkte artiklar. Anders Björnsson häcklar den messianska världspolispolitiken och visar att Clinton, Blair & Co, genom att ersätta realismen med moralidiot, följer i den revolutionäre Lenins fotspår. Svenskturken Magnus Karaveli påpekar att den prisade multikulturalismen mest är ett etniskt varierat korv-och-bröd-spektakel, men knappast omfattar genuin värdepluralism, till exempel kitoridektomi. Han undrar också hur en invandrare, som önskar försvaras sig, ska bete sig när alla svenskar ihärdigt förnekar att någon svenskhet existerar.

Lars Berglund funderar kring den postmoderna konstens alltmer rabiatia försök att provocera en blasferad publik. De senaste årens begivenheter – piss- respektive bög-Kristus och nu senast elefantskits-Maria – är i grund och botten ängsligt politiskt korrekta. Vi väntar förvägves på Muhammed i latrin eller med bastuklubbens 40 rövare. I en rolig essä porträtteras också den extremidealistiske historiemålaren Georg von Rosen, som var så principfast i sin avsky för moderna tider att han vägrade att sätta sig i en hästdroska efter-som den var frambeställd per telefon.

Premiärnumrets clou är Knut Carlqvists dissection av lappsjuke-syndromet. Utan att darra på handen frilägger han den bisarra his-

toriken om centralmaktens agerande visavi den förtryckta minoriteten från bergsrådet af Robsons kulturalistiska svärmerier anno 1828 till enmansutredaren Sven Heurgrens sykofantiska krumbukter inför ILO 1999.

Om Sverige inte hade haft några samer, skulle vi ha varit tvungna att uppfinna dem. Hur skulle vi annars kunna gissla oss inför den blodtörstiga, postkoloniala folkdomstolen? Vår svårt trakasserade urfolksminoritet består av cirka 17 500 samer, varav flertalet inte talar samiska och upprätthåller normala, civila jobb.

Förvägves på Muhammed i latrin eller med bastuklubbens 40 rövare.

Det är en väldig skillnad på same och same – cirka 2 500 eller var sjunde tillhör en sameby och därmed nationellt monopol på renskötsel. Denna elit av ädla vildar, till tändarna beväpnade med snöskotr, långträdare och helikoptrar, subventioneras av staten med ett par hundra miljoner årligen. Resultatet av verksamheten är ekologiskt och viltvårdsmässigt en katastrof – urfolket har bland annat en nollvision när det gäller endemiska rovdjur. Nu kräver de ett dominerande inflytande över fjällvärlden och en tredjedel av landets yta, inklusive rätten till jakt och fiske. Om Jan Guillou och andra etniska *sobsters* får som de vill, kan den halva miljon vanliga svenskar som delar habitat med det utvalda folkets utvalda frälse betrakta sig som blåsta.

Om Salt fortsätter att trycka artiklar av denna halt är det trots många irriterande fanerier värd en femtiolapp.

SVANTE FOLIN

* "Det är ljvt och ärofullt att dö för fosterlandet" - Horatius.